

naša skupnost

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA OBČINE GROSUPLJE

ŠMARJE SAP

Dan republike proslavili z otvoritvijo novih šolskih prostorov in telovadnice

V četrtek, 28. 11. 1985 je moj domači kraj Šmarje-Sap slavil dvojni praznik: dan republike, otvoritev nove telovadnice in prenovljenih šolskih prostorov.

Vsi smo se najbolj veselili telovadnice. Že od nekdaj smo jo v Šmarju pogrešali. Telovadili smo na hodnikih takorekoč »z nogami za vratom«. Tekli smo po stopnicah, delali prevale na starih, oguljenih blazinah v hodniku. Pri tem pa se še zahihitati nisi smel! Takoj je iz razreda prihitela nasršena tovarišica ter nam dopovedovala, da se ne da učiti v takem hrupu. Ker nam je bilo vsega zadosti, smo včasih pozimi, ko ni bilo snega, in je bilo »le« nekaj stopinj pod ničlo, telovadili zunaj. Tukaj smo se vsaj lahko do mile volje nakričali. V takih pogojih je bilo razumljivo, da smo komaj čakali, da se izglasuje referendum za graditev telovadnice. Krajani Šmarja so se odločali kar štirikrat. Šele s četrtnim referendumom so se izpolnila naša pričakovanja. Prej je vedno zmanjkalo denarja. Učenci smo bili že čisto obupani, kajti mislili smo, da telovadnice sploh ne bodo zgradili. Ta strašna predvidevanja pa se niso uresničila. V novi telovadnici bom lahko telovadila še kar poldrugo leto.

Bližal se je dan otvoritve novih prostorov. Šola je bila eno samo mravljišče. V kabinetu za slovenski jezik so vadili učenci dramsko-recitacijskega krožka, v sosednjem razredu so peli pevci. Čisto na vrhu (v luknji) pa so pripravljali »novinarji« posebno izdajo šolskega glasila Mravljičja, ki je bilo posvečeno otvoritvi telovadnice. Pri tehnični vzgoji smo delali spominske značke.

In končno je prišel veliki dan — slavnostna otvoritev telovadnice. Vsi nastopajoči smo imeli neznanostno tremo. Prišlo je toliko ljudi kot še nikoli. Po otvoritvi je bil kulturni program. Najprej sta na-

stopala šolski pevski zbor in moški pevski zbor iz Šmarja, nato pa recitatorji z dramatizacijo »Učna ura ljubezni«, za njimi pa učenke z ritmično točko. Po kulturnem programu je predsednica PO Maja sprejela ključ telovadnice iz rok tovariša Galeta. Hura, za našo novo telovadnico! Morali bi videti Majo! Ko se je zahvaljevala za ključ telovadnice, je žarela od

sreče. Čeprav je bila za ta nagovor pripravljena, se je videlo, da govori iz srca. Potem so si obiskovalci ogledali šolo. Ob tej priložnosti so pridne roke krajank spekle pecivo in izdelale ročna dela ter jih razstavile v bodoči zobni ambulanti. Starši so bili zelo zadovoljni in s proslave so se vrnili veseli ter prepričani, da bodo šmarski otroci končno telovadili v telovadnici.

Zdaj pa le še čakamo, kdaj bomo odkorakali vanjo. Namreč strokovnjaki iz Elana morajo še pritrditi telovadno opremo.

Polona Petrica

Notranjost telovadnice v Šmarju. Oprema je že postavljena (foto: M. Žurman)

Obvestilo občanom

Na priporočilo republiškega Komiteja za delo, republiškega Sekretariata za pravosodje in upravo je Izvršni svet SO Grosuplje sklenil, da upravni in drugi državni organi delo na dan 3. januarja 1986 nadomestijo z delom v soboto, 11. januarja 1986.

Delovne ljudi in občane obveščamo, da bo sobota

11. januarja 1986

uradni dan za delo s strankami.

Hkrati obveščamo, da bodo delavci družbenopolitičnih organizacij in samoupravnih interesnih skupnosti ravno tako namesto 3. 1. 1986 delali 11. 1. 1986.

Ob 22. decembru — dnevu jugoslovanske ljudske armade
ČESTITAMO
pripadnikom
oboroženih sil SFRJ

Učenki OŠ Louis Adamič iz Grosupljega ob dnevu JLA v 40. letu svobode

Svoboda

Sprašujem se
kaj je svoboda? —
kaj je mir?
sta potrebni lakota in prepir?

Sprašujem se, ali sploh vemo,
mi vsi, ljudje, kako je lačnim
in ubogim otrokom v drugih deželah.

Pomislil na otroke,
v drugih krajih,
brez svobode trpijo v pomanjkanju.

Ponujam ti roko, črna sestra,
črni brat.
Ali ni tudi to lepo —
misel, nate.

Irena Kremenšek

Obtožujem

Kratkohlačnica sem z odprtimi usti sedela pred televizorjem, saj sem gledala partizanski film. Vojak je bil zame partizan, vselej nepremagljiv, dober, pošten, junaški. Takšna je bila takrat zame tudi vojna.

Otroška igra me je kaj kmalu naučila, da vojak ni le nepremagljivi partizan. Partizan se je moral v igri boriti z nasprotnikom, ga premagati. Premagani je bil po mojem mišljenju slab, krivičen človek, toda Mojca in Miha sta bila dobra, poštena, moja prijatelja, a morala sta biti premagana. Naša vojna je bila zanju krivična. Nisem se več hotela igrati vojne, saj sem bila bogatejša za spoznanje, da je vojna pravična, toda lahko tudi krivična. Prav gotovo je bila pravična naša vojna, ki smo jo bojevali med drugo svetovno vojno. Tujec nas je hotel oropati našega materinega jezika, naše zgodovine, oropati samostojne prihodnosti. V svoji nenasitnosti ni hotel razumeti, da slovenska beseda lepo zveni le med slovenskimi hribi, da hrvaška govorica nosi v sebi valovanje morja, da se obe tako čudovito prepletata z makedonščino in srbsčino. Ni razumel, da hočemo sami sejati in žeti žito, da ne potrebujemo tuje pomoči, tujega biča, da smo sposobni živeti samostojno. To je naša vojna sovražniku tudi dokazala, čeprav z nenadomestljivimi žrtvami. Toda vsaka vojna ni pravična. To vem danes, ko dan za dnem poslušam pretresljive novice o iransko-iraški vojni, vojni za ped zemlje, ki vsako sekundo terja mlada življenja. Ali ti mladi sploh vedo, za koga in za kaj se žrtvujejo? Večkrat razmišljam o tem. Niso mar žrtev pohlepnih ljudi, ki hočejo vedno več, ki mislijo, da imajo le oni prav. Še danes me spremlja podoba iznakaženega vojaka s Falklandskih otokov, ki bo vse življenje nosil na svojem obrazu znak krute moči velesil in njihove lažne pomoči drugim narodom. Ne morem razumeti, da tej morji ni mogoče narediti konca. Ženevsko srečanje Reagana in Gorbačova, voditeljev velikih sil, je sicer prineslo nove iskrice upanja, da do nove svetovne morije ne bo več prišlo, toda ma iraško-iranskem bojišču še vedno odmevajo strelji. Kaj ne bi bilo lepo, če bi mnoga lačna usta nahranili, namesto da jih za vedno nahrani puškin strel.

Mar ni vojna tudi zatiranje naših narodnostnih manjšin v tujini, rušenje naših spomenikov, ni neke vrste vojna tudi širjenje lažnih govoric o našem gospodarskem stanju? Da, tudi to je zame vojna, nevarnejša od vojne s puško v roki.

Se tudi mi v razredu včasih vojskujemo? Se. Včasih med seboj, včasih se poskušamo vojskovati celo z učitelji. Vsaka vojna, pravična ali krivična, pa je kruta in terja žrtve. Vsak in povsod, velik ali majhen, si mora prizadevati, da zatre vse kralje vojne. Zame so najhujše sanje o vojni. Ko bi le vselej ostale samo sanje...

Tajka Golob

V prihodnjem mandatnem obdobju bodo OK SZDL Grosuplje vodili

predsednik Edo Zgornec iz Dobrepolja
podpredsednik Jožko Dremelj iz Mlačevega
sekretar Vinko Blažnik iz Grosupljega.

Srečno in uspešno
novo leto
1986
želimo
vsem
delovnim
ljudem
in občanom

Skupščina občine Grosuplje
družbenopolitične organizacije
in samoupravne interesne skupnosti
občine Grosuplje
ter uredništvo Naše skupnosti

Volilno-programska seja OK SZDL Grosuplje

Delegati iz KK SZDL, člani predsedstva OK SZDL Grosuplje, predstavniki DPO in SO ter Milan Marinič, predsednik MS SZDL ljubljanske regije, so se 4. 12. 1985 zbrali na volilno-programski seji. Na dnevnem redu je bila ocena nalog, ki jih je SZDL opravila v preteklem mandatnem obdobju ter sprejem programskih usmeritev za naprej.

Velik del razprave so prisotni namenili volilnim pripravam — nalogam, ki so bile že opravljene v letošnjem letu (evidentiranje možnih kandidatov za delegacije ter odgovorne funkcije) ter nalogam, ki so do volitev v marcu 1986 še pred nami. Uvodoma je Vinko Blažnik, sekretar OK SZDL, poudaril široke aktivnosti ob fazi evidentiranja, ki so potekale tako na nivoju občine (posveti s predsedniki KK SZDL in OO ZSS, s predsedniki kandidacijskih odborov za volitve in evidentiranja, dogovor vseh subjektivnih sil, da se vključijo v volilne priprave, sodelovanje članov predsedstva OK SZDL na razpravah v KS) kot v KK SZDL in OO ZSS. Večina le-teh je evidentiranje opravila široko, ob sodelovanju predstavnikov društev, družbenih organizacij. To kažejo tudi številni podatki (preko 2500 evidentiranih delegatov). Nedavne seje KK SZDL so bile uspešne povsod tam, kjer so obravnavali življenjske probleme krajanov, se širše pogovarjali o evidentiranih možnih kandidatih in ocenili svoje delovanje v delegatskem sistemu.

Tone Kogovšek, dosednji predsednik OK SZDL, je v uvodu k poročilu o delu poudaril, da je opravljeno evidentiranje le del volilnih nalog. Do izvedbe samih volitev nas čakajo težke in odgovorne naloge — predkandidacijske in kandidacijske konference ter organizacija volitev po voliščih (seznam volišč smo objavili v novembrski Naši skupnosti).

Prav pri planskih dokumentih smo vodili široko aktivnost tudi v okviru medobčinskega sodelovanja v ljubljanski regiji. Čeprav lahko na splošno ocenimo to sodelovanje kot dobro saj smo se vključili v številne akcije in razprave, ki so bile organizirane v okviru medobčinskega sveta SZDL, pa ne moremo biti zadovoljni z rezultati akcije, ki teče že več let — to je pravičnejši sistem financiranja, predvsem na področju zdravstva in komunale, ki bi omogočal vračanje dela sredstev, ki jih naši delavci, ki se vozijo na delo v Ljubljano združujejo v Ljubljani, usluže s teh področij pa koristijo predvsem doma. To torej ostaja ena od pomembnih nalog tudi za naprej.

Marjan Kotar je v razpravi o delovanju delegatskega sistema in njegovi učinkovitosti kot osrednje vprašanje izpostavil opredelitev družbenopolitičnih organizacij do pobud in predlo-

gov delegatov. V kolikor bodo podprle iniciativo delegata in jo organizirano usmerile na prava mesta, rezultat ne bo izostal.

Razprava na seji je bila odraz široke palete problemov in interesov s katerimi se srečujejo naše KK SZDL. Ciril Jurčič je dejal, da od vseh bodočih nosilcev odgovornih funkcij ne le pričakujemo temveč zahtevamo pošteno in odgovorno delo. Zato pa moramo posamezniku zaupati le toliko zadolžitev kot jih bo lahko tudi opravljal.

Jože Šinkovec je opozoril, da bo aktivnost delegatov večja, če se bodo njihove pobude in predlogi v večji meri uresničevali. Manjšim in od centrov oddaljenim KS je še vedno osrednji problem ustrezna cestna in telefonska povezava.

Miloš Varga vidi delovanje SZDL predvsem v tem, da zna prisluhniti ljudem in se angažirati na razreševanju vsega, kar jih leži. Ker je zagotavljanje sredstev za funkcionalno delo v KS neustrezno, bi morali popraviti sedanji sistem in bolj upoštevati število prebivalcev v posamezni KS.

Sodelovanje med KK SZDL in OO ZSMS bi bilo v marsikateri KS lahko boljše, je ocenil Bojan Ambrož. Mladim bi morali zaupati konkretne naloge, saj znanje in sposobnosti imajo.

V tem času bo stekla razprava o predlogu resolucije o politiki izvajanja družbenega plana občine Grosuplje za obdobje 1986 — 90 v letu 1986, je dejal Franc Gruđen ter izpostavil, da bi o tem dokumentu v KK SZDL morali razpravljati kritično in ustvarjalno, zavedajoč se realnih možnosti.

Milan Marinič je opredelil osrednji nalogi SZDL in sicer, da se mora na vseh nivojih organizirati tako, da bo podpirala prizadevanja gospodarstva za pridobivanje dohodka v taki meri, kot ga načrtuje občinska resolucija ter da ob množičnem vključevanju delovnih ljudi in občanov v svoje oblike dela (sekcije, vaški odbori, sveti) stalno krepki temelje in vodstvo (KK SZDL in OK SZDL z organi). Omenil je napredek v dogovarjanju vseh občin ljubljanske regije glede prispevkov iz dohodka delavcev, zaposlenih v Ljubljani in živčih v obljubljenih občinah.

Na seji so člani konference izvolili novo vodstvo OK SZDL za naslednje dveletno mandatno obdobje ter sprejeli programske usmeritve za delo v prihodnjem letu. Boljša organiziranost, frontno povezovanje, razprava o konkretnih problemih in interesih ter sodelovanje z delegati — to so osnove, na katerih bo delovanje SZDL v prihodnje še bolj uspešno.

I. R.